

ПРОЛОГ

• АНГЛІЯ, 1425 РІК •

Він прямував уперед коридором, що поволі звужувався, і з кожним кроком темрява ставала все глибшою. На сходах легені охопив пекучий біль. Кожен крок відлунював від кам'яних стін, тож він уповільнив ходу, аби ніхто його не помітив. Хоча, напевно, всі давно сплять.

Його скроні тремтіли і пульсували в такт із його уявою, в якій виринали наспіви ранкових молитов, відволікаючи від болю у ногах і плечах. Він переклав шкіряну сумку в іншу руку і відчинив скрипучі дерев'яні двері, майже непомітні у тьмяному світлі.

Зайшовши досередини, він одразу пішов через неф до північного трансепту. Він так добре вивчив собор, що міг би пройти його із зав'язаними очима. Обережно поклавши сумку біля ніг, він намацав у стіні нещільно вставлений камінь і витяг його із ніші.

Це завдання було не менш таємничим за Настоятеля, який його дав. Він не ставив запитань. Його

робота — виконувати накази і дотримуватися обітниць. Останні кілька років він провів, ретельно переписуючи десять примірників старовинної книги мудрості із пустельних земель далекого півдня, де рукотворні кам'яні гори сягають небес. Тепер, із невідомих йому причин, він мав заховати один із рукописів за кам'яною стіною. Він мусив повторювати це щоночі, поки не розмістить усі десять примірників — по одному для дев'яти Вчителів і один для нового Хранителя. Щоночі хтось із них забирав примірник із ніші. Він знав, що Настоятель не ризикне покласти усі рукописи в одне місце одночасно, тому точно дотримувався заданого плану.

Сьогодні остання ніч.

Він поклав рукопис глибоко в нішу і вставив камінь на місце.

Раптом у цілковитій темряві добре знайомих стін він відчув присутність чогось лихого.

Позаду нього, у пресвітерії, щось із гуркотом впало.

Він затамував подих і терпів біль у колінах та руках, повзучи до сховку. Його попереджали, що книгу можуть викрасти, але він не звернув на це уваги. За час роботи над рукописами по неї ніхто не приходив.

Книга могла принести успіх і швидке втілення задумів кожному, хто користувався її мудрістю, уникаючи звичних для решти людства помилок. Вона діяла і на окремих людей, і на групи відданих практиків. Ніхто не хотів, аби книга потрапила до поганих рук.

Ряд за рядом він терпляче просувався до входу у ризницю. Це може статися будь-якої миті.

І мить настала. Його брати скоро зійдуться на нічну службу — першу месу дня, о третій годині, яка більшості людей здалася би глупою ніччю.

Як йому і веліли, він принишк і став чекати, коли зможе розчинитися в натовпі з решти братів.

Невідомий ворог зрозумів, що відбувається, і вигукнув:

— Я знаю, що ти тут! Віддай її мені. Тобі вона не потрібна. Я радо заплачу, скільки захочеш!

Монах тихо розсміявся сам до себе. *Навіщо мені гроші?* — подумав він, згадуючи обітницю бідності.

Злодій вигулькнув просто перед ченцем — так близько, що той відчував смердючий подих чоловіка, запах його тіла. Він схопив монаха за шию, роздираючи і стискаючи її, заважаючи дихати.

— Або віддаси її мені, або помреш...

Але наступної миті нападник упав на підлогу. Монах ковтнув повітря і поглянув угору на свого рятівника. У темряві хтось підняв тіло злодія на кремезні плечі і поніс геть. Двері зачинилися.

Він зрозумів, що сталося.

Хранитель увесь час був поряд, захищаючи книгу і його самого.

Монах усміхнувся, хоча серце досі калатало. Книга в безпеці.

Він не знав, чи довго вона лишатиметься таємницею. *«Коли ж увесь світ буде готовий до її мудрості? Чи настане день, коли темрява втратить силу настільки, що кожна людина зможе вільно її читати?»*

За хвилину прийшли його брати. Він кивнув Настоятелю і зайняв своє місце.

Минулої ночі він спалив оригінал рукопису, як і наказували. Лише кілька людей могли перекласти його з давньої, забутої мови. Але він однаково ретельно дотримався вказівок.

Нарешті він міг заспокоїтися. Книга безпечно покинула монастир.

Її таємниці надійно захищені іще на одне покоління.

ДЕВІД

• НАШ ЧАС •

Будильник продзвенів рівно о 5:30 у четвер. Вихідні на носі, але справ іще — хоч греблю гати. Девід намагався прогнати думки про роботу, але вони вгризалися у його свідомість, будячи його із хірургічною точністю, як би він не намагався їх прогнати.

Підвівшись на ліжку, Девід дотягнувся до кнопки будильника, вимкнув його і спробував ще десять хвилин поспати. Коли надокучливий звук іще раз прогрімів у його спальні, він знехотя виповз із ліжка і пошкандибав до ванної. Девід глянув у дзеркало і не повірив своїм очам.

Його ранкова зачіска перевершила всі очікування: волосся скуйовдилось і так стирчало догори й наліво, що він усміхнувся. Він давно переріс підлітковий вік, але у відображенні лишилося щось від його юних років. У карих очах Девіда збереглася суміш подиву й веселощів. Багато людей вважали б його красунчиком, проте він знав, що на-

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

вряд чи найближчим часом потрапить на великий екран.

Він відкрутив кран із гарячою водою на максимум, подумки наказуючи їй нагрітися, хоча й усвідомлював, що це навряд чи можливо у його старому багатоквартирному будинку. Приблизно через п'ятнадцять хвилин він був уже на кухні — готував каву і проглядав електронну пошту.

Сьогодні тривожність нахлинула на нього раніше, ніж зазвичай. Коли це почалося? Девід пам'ятав, яким безтурботним почувався два роки тому, щойно закінчивши коледж і отримавши свою нинішню роботу. Переїзд у власну квартиру минув майже непомітно. Нічого особливого, неначе так і мало бути. Спершу він не вважав себе ані занадто впевненим, ані нервовим — навпаки, готовим до подальших викликів.

Проте минулого року все несподівано змінилося — і не зовсім на краще. Йому затримували зарплатню. Неоплачені рахунки накопичувалися на столі, а баланс обох кредитних карт, які він завів для зручності, постійно зростав. Тепер йому здавалося дивним, що, погодившись на цю роботу і підписавши контракт, він і гадки не мав, що все може виявитися не так просто. Девід присвятив замало часу плануванню бюджету. Правду кажучи, він узагалі знехтував плануванням. Він навіть не подумав про комунальні платежі і не врахував, скільки податки відкусять від його зарплатні.

Із роботою все починалося добре. Начальник одразу вподобав Девіда, узяв його під своє крило і повадився радше як старший брат чи наставник,

ніж як керівник. Це дало Девіду оманливе відчуття безпеки. Та за три місяці його начальник перейшов до нового стартапу, залишивши Девіда під керівництвом нової людини, яка не вклала в нього душу і не сміялася над його жартами.

Усе йшло непогано, доки Девід не налажав. Насправді то була дрібниця — принаймні для нього. Але його новий начальник поводився так, ніби це довічна пляма на його репутації. Девіду не вірилося, що це аж настільки важливо. Подумаєш, забув передзвонити клієнту. Компанія від цього не закритється.

Два тижні тому він дізнався, що насправді сталося. Він і гадки не мав, що в невеликому офісі можуть плести такі інтриги і що хтось виявиться настільки підступним. Його очевидно підставили. Ішлося не про дзвінок клієнту, а про дещо більше. Девіда безпідставно звинувачували у купі речей, засновуючись на чутках, джерелом яких був сам начальник.

Це було несправедливо. Він згадав про одного зі своїх друзів, який закінчив коледж на кілька років раніше за нього. Швидкі підвищення. Великі гроші. Його ім'я постійно з'являлося в новинах. Спершу Девід щиро радів за друга. Однак чим більше він гарував на беззмстовній роботі, ледве оплачуючи рахунки, тим менш заслуженим видавався йому успіх друга. Девід ненавидів сам себе за такі думки.

Гортаючи електронну пошту, він побачив несподіване лаконічне повідомлення від начальника. Девід перечитував його знову і знову, намагаючись зрозуміти, що стоїть за цими словами.

Зайди у мій кабінет об 11:00.

Ось і все. Жодних пояснень.

Серце закалатало, і Девід глибоко вдихнув. Він мимоволі заплющив очі і помасував собі скроні, бажаючи, аби все це скінчилося.

Він знову поглянув на листи і помітив ще одне повідомлення — підбадьорливу записку від мами. Девід відклав телефон і сьорбнув кави.

Його батьки й уявлення не мали, на що це схоже. Вони пишалися своїм випускником коледжу, який знайшов гідну роботу у хорошій компанії. Батьки хизувалися його досягненнями перед своїми друзями, і це його трохи бентежило. Девід не розповідав, що його дбайливий начальник пішов, що його наступник безпідставно прискіпується до нього, а сам Девід ледве зводить кінці з кінцями. Він не ділився відчуттям беззмістовності своєї роботи, одноманітність якої доводила його до сліз. Із дня в день він продирався від одного електронного листа до іншого. Відповіді на ці листи виснажували його — а відповідати вимагалось того ж дня. Нерідко він фантазував про інше життя, в якому він не ув'язнений у нудній сірій кабінці.

Він нікому не розповідав про свій стрес, платіжки і тривожність. Навіщо обтяжувати інших своїми переживаннями? У тата вистачало клопотів через падіння фондової біржі, яке позначилося на його виході на пенсію. Ділитися тривожними новинами із мамою було б нерозумно і непотрібно через її постійні проблеми зі здоров'ям. Єдина новина, якої батьки від нього очікували, — що він знайшов «свою

половинку», скоро одружиться і заведе дітей. Девід уникав і цієї теми, не розповідаючи подробиць про свої стосунки, аби не давати матері надії на завершення холостяцького життя.

«Невже мене справді звільнять за речі, до яких я непричетний?», — сказав він сам до себе у ранковій тиші. Тієї ж миті у відповідь із ревом увімкнулася система обігріву.

Можливо, зустріч не стосувалася його роботи. Імовірно, йшлося про нове завдання або про щось цілковито інше. Чи, можливо, його начальник хотів вибачитися за несправедливі звинувачення.

Аби відволіктися, він вирішив проглянути ранкові новини. Усі писали про одного із видатних бізнес-лідерів міста, який займався благодійністю, — приємна історія про повагу до місцевої громади. Девід прочитав про прем'єру у місті нової п'єси та про купівлю зіркового гравця хокейної команди. У тренера взяли інтерв'ю щодо перспектив на великий сезон.

Новини не надто його заспокоїли. Девід видихнув, подумки бажаючи, щоб його стрес розчинився у повітрі. Він поставив чашку у мийку, взяв сумку для ноутбука і пішов на роботу. Занадто багато тиску, подумав він, не розуміючи, коли його життя встигло стати настільки складним.

Був незвично холодний осінній день. Вітер зривав листя із дерев і крутив ним в різнобарвному танці, підкидавав його високо в повітря, а потім розсипав по газону. Проходячи повз церкву на розі, із мозаїчними вікнами і важкими дерев'яними дверима, Девід помітив чоловіка, що притулювся до стіни. На грубій картонці у кількох реченнях викладена

вся історія життя. Девід на хвильку уявив, що й сам може стати бездомним. Його свідомість змальовувала найгірші наслідки звільнення і виселення. Він щосили захитав головою, ніби намагаючись витрусити ці думки. Йому ще далеко до такого становища, до того ж він завжди міг повернутися додому. Стрес давався взнаки.

Водночас його непокоїли сподівання підліткових років. Надії на кар'єрне зростання, великі заробітки, вечірки, радісне життя із дружиною і дітьми, — ось як він жив би, якби усе склалося якнайкраще. Думки яскраво спалахували і зникали.

Коли ж їх замінили думки про виживання? Про звільнення? Про цілковито ірраціональні речі — наприклад, страх стати бездомним?

Поглянувши на людну вулицю, Девід вирішив зрізати шлях через парк. Він був людиною звички й не надто зважав на те, що відбувається навколо, як і на людей поруч із ним. Він не зважав майже ні на що. Натомість він пришвидшив крок, аби встигнути на роботу і почати новий день вирішення проблем, шурхотіння паперами і вгризання у граніт електронних листів.

Заглибившись у думки, Девід мало не налетів на молоду жінку, яка поспіхом збирала пожовклі папери, вирвані з її рук вітром. Попри те, що вітер вигравав цю битву, вона сміялася і щиро раділа, не наче спланувала цю забавку заздалегідь. Девід почав хутко ловити аркуші в повітрі із такою швидкістю і легкістю, що вона відступила, милуючись його вправністю.

— Дякую. Я би ніколи не впоралася.

— До ваших послуг, — злегка вклонився Девід. Він віддав їй папери, гречно усміхнувся і пішов далі.

За кілька хвилин, стоячи перед офісною будівлею, він поглянув на годинник і зрозумів, що прийшов за рано. Він вирішив згаяти трохи часу в магазинчику за рогом будівлі. Девід уже випив свою норму кави, тож проглянув довгий список чаїв. Обравши міцний чорний чай із фруктовим ароматом, він попрямував до віддаленого столика, маючи намір заспокоїтися і налаштуватися на роботу.

Підготувавшись до сьогоднішнього дня під розмови голодних ранкових відвідувачів, Девід вийшов із крамниці і підійшов до обертових дверей офісної будівлі. Ще на вході він відчув якісь зміни. В офісі він почувався незвично, ніби його переодягнули в костюм другорядного персонажа п'єси. Він кивнув кільком колегам і пройшов до свого столу.

За кілька годин настав час зустрічі із начальником. Девід повільно йшов коридором. Його долоні спітніли, обличчя почервоніло. Намагаючись зберегти впевненість, він спромігся на слабку усмішку і зайшов у відкриті двері кабінету.

Зустріч тривала дві хвилини.

Його не звільнили, але дали догану. Права на помилку більше не було.

Девід здивував свого керівника тим, що не сперечався. Він здивувався навіть звуку свого власного голосу, який обіцяв усе виправити. Із кабінету він одразу попрямував до вбиральні й умився, аби охолонути. Цікаво, чи він говорив так само жалюгідно, як і почувався. Йому не можна було втратити роботу — тільки не зараз, коли він не має жодних за-

ощаджень. Його родина, друзі і всі навколо вважали, що він на вершині успіху.

Звільнення Девіда стало би для них шоком. Удома він завжди поводився впевнено, адже був членом двох спортивних команд у старшій школі і продовжував грати в коледжі. Найвищі оцінки, два надзвичайні стажування. Усі його любили, і всім здавалося, що він на шляху до надзвичайно успішної кар'єри.

Він не міг програти. Він не програє.

Девід знав, що має щось змінити, але не розумів, із чого почати.

Того вечора, йдучи додому через парк, він почув шурхіт. Девід поглянув угору і побачив аркуш паперу, що застряг під каменем. Аркуш був того самого тьмяно-жовтого кольору, який він запам'ятав уранці. Він підійшов підібрати його й озирнувся довкола, ніби сподіваючись, що та жінка досі тут. Запхавши жовтий аркуш до кишені куртки, Девід пішов додому, думаючи, що може випадково зустрітися із жінкою завтра вранці. Він усміхнувся, згадавши їхню коротку зустріч, її запальний сміх і сяючі очі.

Удома він повісив куртку на гачок і потягнувся до кишені. На згорнутому папірці було написано:

КАФЕ «ПІВНІЧНЕ», 10:00. П'ЯТНИЦЯ, 14 ВЕРЕСНЯ.

Розгорнувши папірець, він прочитав:

«Ти досягнеш успіху лише якщо уникнеш дев'яти помилок. Більшість людей не усвідомлюють їхнього існування, доки не стає занадто пізно. Не допусти цього.»

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Зустрічаємося в останній кабінці біля вікон. Я попереджу про твій прихід».

Підписано іменем благодійника, яке з'явилося у сьогоднішніх ранкових новинах.

«Мабуть, це записка їй, — подумав Девід, викликавши в уяві образ привабливого обличчя і звук її запального сміху. — Цікаво, чи можу я просто прийти. Мабуть, я прийду, скажу, що знайшов папірець, а далі буде видно. Так і зроблю!».

Девід почав думати про успіхи благодійника, його роботу із міською громадою та зв'язки. «Він може мене врятувати. Наприклад, я міг би попрацювати на нього або знайти через нього нову роботу. Я неодмінно піду на цю зустріч».

Тієї ночі, дивлячись на стелю над ліжком і слухаючи шум за вікном, він знову і знову прокручував у голові сьогоднішні події. Девід відтворив у пам'яті розмову з начальником, і йому здалося, що він звучав упевненіше. Потім він замислився, чи його мозок часом не змінює справжню інтонацію зустрічі, щоб заспокоїти його.

Він прошепотів молитву, більше схожу на благаання чи бажання, аби все це змінилося. Девід хотів не просто повернутися до звичної роботи й оплатити рахунки. Йому хотілося повернути свою впевненість і свої мрії!

«От якби я вмів передчувати великі помилки. Або стирати їхні наслідки».

Для більшого ефекту він ударив кулаком у повітря.

Усміхнувшись, він нарешті заснув так міцно, як давно вже не засинав.